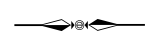

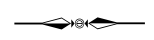
מסורת הש"ס

א) [מסופתת דתרומות פי"ט ה"ה], ב) [שם], ג) [נ"ל אש"י], ד) יומא עג: עד., ה) [ואוסרת רש"ש], ו) [סוף פרק י' דתרומות], ז) [נעין תוס' במדות לא: ד"ה א"כ], ח) [ערך דקל א], ט) [פנהדרין לז, ו] ועד כאן בערוך, י) [נע"ע תוס' לקמן ק. ד"ה כשקדם],

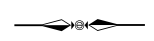
תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַזֶּרֶעַ בְּשֵׁלֶה מִן הָאֵיל וְחִלָּת מִצָּה אֶחָת מִן הַסֵּל וְיִרְקֵק מִצָּה אֶחָד וְיָתֵן עַל כָּפֵי הַזֹּהֵר אַחֵר הַתְּגָלְחוֹ אֶת קֹרֶוֹ: במדבר ו יט

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה בס' וכו' שם בהן להעלות:
ב) תוס' ד"ה צניִת אפרות וה"ה בנמלא כנ"ל ומינת בשאר ממק:
ג) ד"ה דנפל וכו' דילמא אול חדא ויתיב בצירי' דמכרתה ולא סליק להו דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות מכשיעור (יומא עג.).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

אפרות. שהבשר נותן טעם ולא שנא טמאה ול"ש טהורה דנבלה

היא: **אבל טמאה**. בלא אפרות לא: **כיון דאין זה אפרות קרי לה טמאה**. ואפילו של עוף טהור: **ציזים**. טהורות ששלקן כו':

מכלל דרישא. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולאו אפרות דאי

אבביצת אפרות אבל בטמאה לא איתיביה ^אביצים טהורות ששלקן עם ביצים טמאות אם יש בהן בנותן טעם כולן אסורות הכא נמי בביצת אפרות ואמאי קרי לה טמאה

כיון דאית בה אפרות קרי לה טמאה והא מדקתני סיפא ^בביצים ששלקן ונמצא אפרות באחת מהן אם יש בהן בנותן טעם כולן אסורות מכלל דרישא דלית בה אפרות עסקינן פירושי קא מפרש ביצים טהורות ששלקן עם ביצים טמאות אם יש בהן בנותן טעם כולן אסורות כיצד כגון ששלקן ונמצא אפרות באחת מהן ה"נ מסתברא דאי ס"ד רישא דלית בה אפרות השתא דלית בה אפרות אסורה דאית בה אפרות מיבעיא אי משום הא לא איריא תנא סיפא לגלויי רישא שלא תאמר רישא דאית בה אפרות אבל לית בה אפרות שריא תנא סיפא דאית בה אפרות מכלל דרישא דלית בה אפרות ואפילו הכי אסירא ההוא כזיתא תרבא דנפל בדיקולא דבשרא סבר רב ^גאסי לשעוריה במאי דבלע דיקולא אמרי ליה רבנן לרב אשי אשי גאמו דהיתרא בלע דאיסורא לא בלע ההוא פלגא דזיתא דתרבא דנפל בדיקולא דבשרא סבר מר בר רב אשי לשעוריה בתלתין פלגי דזיתא אמר ליה אבוא לאו אמינא לך דלא תזולזל בשיעורין דרבנן ועוד ^דהאמר ר' יוחנן ה"חצי שיעור אסור מן התורה אמר רב שמן בר אבא אמר רב אידי בר אידי בר גרשם אמר לוי בר פרטא אמר רבי נחום אמר רבי ביריים משום זקן אחד ורבי יעקב שמיה דבי גשיאה אמרו ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת אמר רבי זירא לרב שמן בר אבא ראה שאתה מטיל בה גבול היתר שהרי שני גדולי הדור לא פירשו את הדבר רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני תרווייהו משמיה דרבי יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר רבי חלבו אמר רב הונא יביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזרוע בשלה דכתיב וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַזֶּרֶעַ בְּשֵׁלֶה וגו' ותניא בשלה

אין לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר צדק: **בס'**. היכא דנלדקניה ולא יהיב טעמא אי נמי ליכא למימס אטעמא כגון מין ומינו אבל היכא דדדקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא בטיל כדאמר צכמה דוכתינ ולקמן (דף נט.) נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש ^ה להעלות צמאה ואחד וצין שאין כו' אסור צוכי לא יהיב טעמא צעינן ששים לצטוויה כדלקמן דקתינ אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין צהן להעלות צק"א אלא ציצמאי לאו צששים אלמא כי לא יהיב טעמא נמי צעינן ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילף מיניה מצינת למילף אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא צמינו הוה יהיב טעמא אפילו הכי צבנן אחמור ואמור טעמא לא צבטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים וסוהאיל כולו גאלל לצעליו דהא שלמים הוא:

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צח.

בביצת אפרות. וה"ה ^א בשאר צנמלא צה דס דשרא תיכלא צכולה וגראה דטמאה שהיא קלופה אפשר דאסורה וצירושלמי ^ב גצי גיעולי ציזים משמע דיש חילוק צין קלופות לשאין קלופות ושמא לענין זה נמי יש חילוק והא דלא משני הכא הא צקלופה

הא צשאינה קלופה משום דסתם ציזים מצטלים אותן בקליפתן: **פירושיו קא מפרש**. זוהכא לא פריץ ח"ה אסורות אסורות למה לי וכן צכמה דוכתינ וצכמה דוכתינ פריץ: **דנפלא בדיקולא דבשרא**. צערוף חצרו צהדי היא נימא ודיקולא שפילט פירוש קלתא וכחצו צתשוצת הגאונים דהכי קאמר דנפל לזירה גדולה שיש צה שיעור דיקולא וקשה כיון דלאו לדיקולא נפל מאי קאמר סבר רצ אשי לשעוריה צמאי דצלעה דיקולא וצקונטרס פירש דיקולא קלתא וקלתא הוא כלי צמצנלין צה צשר כדאמר צהמוכר את הספינה (צ"צ עד.) כל שלשים יום מהפק להס גיהנס כצשר צקלתא ואפשר דקרי ליה דיקולא משום הרתימות שעולות צמוכו צנקראים דיקולא כדאמר פרק כל שעה (פסחים דף נט.): אמר רצ יוסף לא ליחלט איניש תרתי חטיי צהדי דהדי דילמא אול חדא ^א צלדי דחצרתה ולא סליק ליה דיקולא דמיא מד' רוחתא: **ואיבעיא** להו בששים ואחד כו'. ומדלא פירש צהדיא צששים והיא מותרת ליכא למיפשט מידי דשמא רצי יהושע צן לוי עאזמו הוא מסופק ומיהו קשה דלקמן קאמר רצי יהושע צן לוי כל איסורין שצתורה צששים משמע יו צששים של היתר כמו גיד צששים ואין גיד מן המנין ויש לומר דהתם משמיה דצר קפרא קאמר לה אלל הכא מדקאמר צששים אסור משמע שפיר דצששים של היתר נמי אסור להכי אית לן למימר דלדידיה הוה מספקא ליה: **כל איסורין שבתורה בששים**. פירש צקונטרס דאף כי לא יהיב טעמא צעי ששים ואין נראה ומה שהציא ראייה מלקמן אפרש לקמן צעורת הש"י:

אין **יהושע בן לוי** אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר רבי חלבו אמר רב הונא יביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזרוע בשלה דכתיב וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַזֶּרֶעַ בְּשֵׁלֶה וגו' ותניא בשלה

אין לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר צדק: **בס'**. היכא דנלדקניה ולא יהיב טעמא אי נמי ליכא למימס אטעמא כגון מין ומינו אבל היכא דדדקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא בטיל כדאמר צכמה דוכתינ ולקמן (דף נט.) נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש ^ה להעלות צמאה ואחד וצין שאין כו' אסור צוכי לא יהיב טעמא צעינן ששים לצטוויה כדלקמן דקתינ אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין צהן להעלות צק"א אלא ציצמאי לאו צששים אלמא כי לא יהיב טעמא נמי צעינן ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילף מיניה מצינת למילף אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא צמינו הוה יהיב טעמא אפילו הכי צבנן אחמור ואמור טעמא לא צבטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים וסוהאיל כולו גאלל לצעליו דהא שלמים הוא:

אין **יהושע בן לוי** אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר רבי חלבו אמר רב הונא יביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזרוע בשלה דכתיב וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַזֶּרֶעַ בְּשֵׁלֶה וגו' ותניא בשלה

עין משפט ור מוצה

עט א ב מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' יט [כן סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סעיף ה' ו:

פ ג מ"י פי"ט מהל' מאכלות אסורות הל' ט' [ופט"ו הלכה כד] סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' ז סעיף א וסי' נט ס"ד: **פ**א ד [מ"י פט"ו שם הלכה יז] טוש"ע יו"ד סי' נח סעיף ו:

פב ה מ"י פי"ד מהל' מאכלות אסורות הל' ז ופי"ב מהל' שמיטת עשור הלכה ג:

פג ו מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל"יט סמג לאוין קלב קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סעי' ה וסי' נח סעיף ז:

שיטה מקובצת

א] דחצי שיעור אסור מן התורה כדאמרינן חצי שיעור מנין: **ב**] בחצי זית אלא בשיעור שלם: **ג**] בתמיה וכולי האי מי מדולולין: **ד**] וכן שאין וכו' אסור ואילו כי לא יהיב טעמא: **ה**] אלא בכמה לאו בששים אלמא: **ו**] ואסור לזרים והאיל גאלל לבעליו דהא שלמים הוא כצ"ל ועל שאר כל הדבור עד סוף העמוד נרשם עליו: **ז**] הכא לא פריץ. נ"ב עי' תוס' בבורות דף ל"א ע"ב: **ח**] משמע טפי דבששים של היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשעוריה במאי דבלע נמי דיקולא. כלומר דיקולא היה רותח ונפל כזיתא תרבא לתוך דיקולא רותח וסבר רב אשי לשעוריה ששים במאי דבלע כו'. ההוא (כ') פלגא דזתא כו' כלומר נפל לדיקולא רותח. לשעוריה בתלתין פלגי דזיתי כלומר דאי היו שם שלשים חצאי זיתא דבישרא היה מתירו שהיה מקיל ביותר. ההוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל. כלומר חצי זית חלב שנפל לתוך יורה של בשר רותחת. אבא לא שיער כו' שהיה מקיל בחצי שיעור: